



Γραφείο Περιφερειάρχη

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Λαμία, 20 Μαΐου 2018

Ομιλία Μπακογιάννη στην εκδήλωση για τα 74 χρόνια από την σύγκληση του Εθνικού Συμβουλίου στους Κορυσχάδες.

«Άς μην σμικραίνουμε την Ελλάδα στα όρια μιας παράταξης»

Την **συμφωνία** για την συντήρηση, την αναβάθμιση και τον εκσυγχρονισμό των Μουσείων Εθνικής Αντίστασης στους Κορυσχάδες και την Παλαιά Βίνιανη υπέγραψαν σήμερα ο πρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων **Νικόλαος Βούτσης** και ο Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας **Κώστας Μπακογιάννης**, μετά την ολοκλήρωση της εκδήλωσης για τα 74 χρόνια από την σύγκληση του Εθνικού Συμβουλίου στους Κορυσχάδες.

Με την συγκεκριμένη συμφωνία επισημοποιήθηκε η σύμπραξη της Βουλής και της Περιφέρειας για την **συγχρηματοδότηση** των έργων που είναι αναγκαία, ώστε τα δύο μουσεία, που στεγάζονται σε κτίρια που διαθέτουν οι δήμοι Καρπενησίου και Αγράφων, να αναδειχθούν σε τόπους ιστορικής μνήμης και να αποτελέσουν πόλο έλξης επισκεπτών. Για την επίτευξη του στόχου αυτού, η συμφωνία υπεγράφη από τον Δήμαρχο Καρπενησίου **Νικόλαο Σουλιώτη** και τον Δήμαρχο Αγράφων **Θεόδωρο Μπαμπαλή**.

Νωρίτερα, κατά την εκδήλωση, ο Περιφερειάρχης Στερεάς Ελλάδας Κώστας Μπακογιάννης, μίλησε για την ανάγκη του αγώνα της μνήμης ενάντια στη λήθη, με σεβασμό στη μνήμη που πρέπει να μένει ζωντανή με νηφαλιότητα, χωρίς αφορισμούς και διχασμό. **«Η κοινωνία έχει ξεπεράσει τις διαχωριστικές γραμμές του παρελθόντος. Γεφύρωσε τα χάσματα»** είπε χαρακτηριστικά, τονίζοντας ότι οι Κορυσχάδες δείχνουν έναν άλλο δρόμο από το **«Εμείς και εσείς»**.

Ακολουθεί ολόκληρη η ομιλία του Κώστα Μπακογιάννη:

«Ο θείος μου, ο Κώστας ο Τσόλκας ήταν δάσκαλος. Αγαπητός και πρωτοπόρος. Λέγεται πως έκανε, με κάθε ευκαιρία, μάθημα στα παιδιά στη φύση. Τα πήγαινε εκδρομές. Τον Απρίλιο του 1947, βασανίστηκε και δολοφονήθηκε στο Αγρίνιο.

Ο θείος μου, ο Κώστας ο Μπακογιάννης ήταν πρόεδρος του Μικρού Χωριού. Λεβεντάνθρωπος και παλικάρι. Λέγεται, πως όταν οι Γερμανοί κατακτητές θέλανε να κόψουν τον πλάτανο στην πλατεία για να κάψουν το ηθικό των χωριανών, εκείνος τον αγκάλιασε, προκαλώντας τους με την ίδια του την ζωή. Τον Δεκέμβρη του 1948 βασανίστηκε και δολοφονήθηκε στην Καλιακούδα.

Ο ένας βρήκε το τέλος στα χέρια δεξιών και ο άλλος στα χέρια αριστερών. Συmpατριώτες οι μεν, συμπατριώτες οι δε.

Συχωρήστε μου την προσωπική αναφορά, κύριε Πρόεδρε της Βουλής, κυρίες και κύριοι εκπρόσωποι των κομμάτων, αγαπητοί συνάδελφοι στην αυτοδιοίκηση, κυρίες και κύριοι.

Άλλωστε, τα πολλαπλά υψηλά νοήματα του σημερινού εορτασμού, συμβολικά, πολιτικά και πρωτίστως ηθικά, πιο ηχηρά ίσως φέτος, καθώς μας τιμάτε με την συμμετοχή σας, είναι μεταξύ των άλλων και γενόμενα προσωπικών εμπειριών και βιωμάτων. Έστω και διαγενεακών.

Γιατί αυτά τα ψηλά βουνά που στέκουν υπερήφανα και λεύτερα έχουν ποτιστεί βαθιά με αίμα. Συγγενών, φίλων, χωριανών. Σε έναν φρικτό πόλεμο. Σε ένα σπαραγμό αδερφοκτόνο. Και η μνήμη απαιτεί τον απόλυτο σεβασμό. Με νηφαλιότητα και σταθερότητα.

Μιλώ για την ενσυνείδητη εκείνη επιλογή που υπαγορεύει η ευθύνη, και κυρίως η ανάγκη. Η ανάγκη για ζωή. Η ζωή που πάντα νικάει.

Και αυτό ακριβώς, μας διδάσκει η χαμένη άνοιξη των Κορυσχάδων. Δυο εβδομάδες, δέκα τέσσερις μέρες όλες και όλες, διήρκεσε το θαύμα. Ανοιχτές δημοκρατικές εκλογές. Ακόμα και στην κατεχόμενη Ελλάδα. Κοντά στα δύο εκατομμύρια Έλληνες. Με ψήφο στα 18. Με ίσα δικαιώματα ανδρών και γυναικών. Ένα εθνικό συμβούλιο τιτάνων, με διαφορετικές πολιτικές, ιδεολογικές και κοινωνικές καταβολές. Καθηγητές, βιομήχανοί, εργάτες, αγρότες, πολεμιστές. Και βέβαια, ένα ιστορικό ψήφισμα. Μια διακήρυξη των Δικαιωμάτων του κάθε Έλληνα Πολίτη. Ένα Σύνταγμα. Η αυγή όμως δε χάραξε. Σκοτάδι. Ένας μακρής χειμώνας, με το χιόνι να βάφεται κόκκινο.

Εβδομήντα τέσσερα χρόνια μετά τους Κορυσχάδες και εξήντα εννιά μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, η παρουσία μας σήμερα εδώ θα έπρεπε να εξαντλείται -για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Προέδρου της Βουλής- σε έναν αγώνα για τη μνήμη έναντι στη λήθη. Σιγά-σιγά, η γενιά εκείνη μας εγκαταλείπει. Πριν από μερικές εβδομάδες αποχαιρετίσαμε με συγκίνηση έναν από τους τελευταίους, τον Καπετάν Ερμή, πλήρη ημερών και εμπειριών. Το λόγο για το χτες θα έπρεπε να τον έχει η ιστορία.

Η ίδια η κοινωνία άλλωστε, έχει ξεπεράσει τις διαχωριστικές γραμμές του παρελθόντος. Έχει γεφυρώσει τα χάσματα. Με μεγαλείο ψυχής και περίσσειμα καρδιάς. Με έγκαιρες υπερβάσεις στην οικογενειακή, κοινωνική και οικονομική ζωή. Τα φράγματα των προκαταλήψεων του εμφυλίου, εδώ και δεκαετίες αποδείχτηκαν, πολύ μικρά, μπροστά στα μεγάλα ανθρώπινα συναισθήματα. Μαζί και η τέχνη. Ούτε μισή γενιά δεν χρειάστηκε ο Μίκης Θεοδωράκης για να γράψει το «τραγούδι του νεκρού αδελφού» για την τραγωδία της μάνας και των δυο της γιών: «Ένας για την Ανατολή και ο άλλος για τη Δύση». Μαζί και η Εκκλησία που στην καθημερινή της προσευχή εύχεται την αποτροπή του χειρότερου πολέμου, του Εμφυλίου.

Τα χρόνια πέρασαν και κάναμε πολλά και σημαντικά βήματα στην πολιτική πορεία προς την εθνική συμφιλίωση. Βαριά και δύσκαμπτα. Αλλά προχωρήσαμε. Οι κατακτήσεις όμως αυτές της πολιτικής μας συνείδησης τελικά ήταν εύθραυστες. Παλάτια στην άμμο που συμπάρεσσε το κύμα. Η οίωνεί χρεοκοπία της χώρας, μας βρήκε ευάλωτους και ευεπίφορους στον βιασμό της σκοπιμότητας. Το λεγόμενο αντι-μνημόνιο, αυτό το ζωοπιό ψέμα, εξέθρεψε το τέρας της δημαγωγίας. Υποβιάσαμε έτσι την πολιτική μας σκέψη. Παραδοθήκαμε στους χειρότερούς μας εαυτούς, επιτρέποντας σε επαγγελματίες καιροσκόπους να μας ποδηγετούν. Ένα τοξικό νέφος κάλυψε τον δημόσιο διάλογο. Με εμπρηστικές δηλώσεις που δηλητηριάζουν το μυαλό, τροφοδοτούν και καθοδηγούν το μίσος.

Η άκριτη εκμετάλλευση και η ανάξηση πληγών έγινε αποδεκτή στο όνομα της κατάληψης της εξουσίας. Η τυμβωρυχία οδήγησε στην καπήλευση αγώνων και ιδανικών, στο όνομα ενός δήθεν ηθικού πλεονεκτήματος. Και η προβολή φαντασμάτων αναβίωσε σκοτεινούς μύθους, δίνοντας έδαφος σε ψυχώσεις και στο εμφύλιο μένος. Η ίδια η βία δεν άργησε. Δολιοφθορές, καταστροφές, δολοφονίες.

Μια χαμένη δεκαετία και μια χαμένη γενιά μετά, η χώρα δείχνει να αλλάζει σελίδα. Έστω αργά, έστω επώδυνα. Η εχθροπάθεια και ο διχασμός όμως, παραμένουν προσοδοφόρα επαγγέλματα. Αναπαράγουν νομοτελειακά τον συγκεντρωτισμό και τα κλειστά συστήματα άσκησης εξουσίας. Την αδιαφάνεια και την διαπλοκή. Συνεχίζουν να εξουθενώνουν ένα ήδη ανεμικό κράτος δικαίου. Εντείνουν ολοένα τις αδικίες. Στερούν ακόμα περισσότερες ευκαιρίες. Αλλάζοντας απλώς κομματικές σημαίες.

Οι Κορυσχάδες μας δείχνουν έναν άλλο δρόμο. Διαφορετικό. Μακριά από το «εμείς ή εσείς», ακόμα χειρότερα το «εμείς ή κανείς». Δεν είναι άλλωστε αυτή η «δολερή διχόνοια», όπως την χαρακτηρίζει ο Διονύσιος Σολωμός στον Εθνικό μας Ύμνο, σύμφυτη με την ιστορία, την παράδοση και το ήθος των Ελλήνων. Και ας περιγράφεται στον Θουκυδίδη. Το αντίθετο. Και μόνο η επιβίωση μας ανά τους αιώνες, αποτελεί τεκμήριο για τις πραγματικές μας δυνατότητες.

Έχουμε σήμερα την ευκαιρία να ανεβάσουμε την δημοκρατίας μας σε υψηλότερο επίπεδο. Με τη βοήθεια όλων μας. Πάντοτε θα μας χωρίζουν θεμιτές και αναγκαίες διαφορές. Επί προγραμμάτων και θέσεων. Η αντιπαράθεση θα είναι αναμφίβολά σκληρή. Ιδεολογικά και κομματικά. Επειδή διαφωνούμε όμως, δε σημαίνει πως δεν μπορούμε να συνυπάρχουμε. Ας μην σμικραίνουμε την Ελλάδα στα όρια μιας παράταξης. Ουδείς άλλωστε κατέχει την απόλυτη αλήθεια. Στις επόμενες εκλογές, όποτε και αν γίνουν, θα ψηφίσουν νέοι και νέες που γεννήθηκαν στον 21^ο αιώνα, στη νέα χιλιετία. Είναι παράλογο να τους ζητάμε να αποφασίσουν για το αύριο με κριτήριο το χτες. Όποιες και αν είναι οι προπατορικές αμαρτίες, όποια και αν είναι τα στίγματα του παρελθόντος.

Σε μερικές δεκαετίες, ίσως και σε κάποια χρόνια από τώρα, τα παιδιά μας θα συγκεντρωθούν εδώ. Οι Κορυσχάδες θα στέκουν όρθιες στη συλλογική μας ιστορική μνήμη. Όπως και η Επίδαυρος εκατόν πενήντα χρόνια νωρίτερα. Η δική μας θέση δεν θα εξαρτηθεί από τα επόμενα προαπαιτούμενα, ούτε από την επόμενη αξιολόγηση. Τα πρωτοσέλιδα θα έχουν ξεχαστεί και οι πηχυαίοι τίτλοι τους θα έχουν αραχνιάσει σε κάποιο συρτάρι. Από την πολιτική μας ηθική θα κριθούμε. Από τον πολιτικό μας πολιτισμό.

Ευχαριστώ πολύ».